

Arrest

nr. 278 725 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAEYER
Helenalaan 31
1082 Sint-Agatha-Berchem

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2022 tot afgifte van een bevel tot teruggrijping (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Congolese nationaliteit, komt op 8 oktober 2022 aan op de luchthaven van Zaventem met Brussels Airlines (SN358) vanuit Kinshasa en met bestemming Charles de Gaulle Parijs. De terugkeer naar Kinshasa was voorzien op 5 november 2022 om 12u10 met Brussels Airlines (SN357).

Verzoekster is in het bezit van een nationaal Congolees paspoort met nr. OP1019518, afgegeven op 30 maart 2022, en houder van het visum met nr. 050265704 van het type C, afgegeven door België, geldig van 30 september 2022 tot 14 november 2022 voor een duur van 90 dagen, met het oog op kort verblijf.

Verzoekster werd door de grenspolitie tegengehouden en ondervraagd.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 8 oktober 2022, onder de vorm van een bijlage 11, een beslissing tot terugnrijving wegens onduidelijk reismotief en het visum wordt ingetrokken. Het betreffen de thans bestreden beslissingen.

Tevens op 8 oktober 2022 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. Verzoekster werd een vragenlijst, opgesteld in het Frans, voorgelegd, die zij weigerde in te vullen.

Er is nog geen terugnrijvingsdatum gepland.

De beslissing tot terugnrijving luidt:

“(…)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist voor de eerste keer naar Schengen. Op de vraag welke plaatsen zij specifiek komt bezoeken en wat de reden hiervoor is verwijst ze steeds naar haar “programma touristique.” Ze kan enkele musea opnoemen maar kan hier weinig over vertellen. Betrokkene heeft een terugkeerticket op datum van 05.11.2022, echter heeft zij enkel een hotelreservatie voor de eerste twee nachten. Zij kan niet zeggen waar zij de overige dagen gaat verblijven.

(…)”

De beslissing tot intrekking van het visum luidt:

“(…)”

het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist voor de eerste keer naar Schengen. Op de vraag welke plaatsen zij specifiek komt bezoeken en wat de reden hiervoor is verwijst ze steeds naar haar “programma touristique.” Ze kan enkele musea opnoemen maar kan hier weinig over vertellen. Betrokkene heeft een terugkeerticket op datum van 05.11.2022, echter heeft zij enkel een hotelreservatie voor de eerste twee nachten. Zij kan niet zeggen waar zij de overige dagen gaat verblijven.

(…)”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van

de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het voorzichtigheids-, het proportionaliteits- en het vertrouwensbeginsel. Zij maakt tevens melding van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betwist de geldigheid van de bestreden beslissingen en betoogt in het bezit te zijn van de nodige documenten om het Schengengrondgebied te betreden. Zij stelt een VISkaart te hebben waarmee zij een hotel kan boeken bij aankomst en een toeristisch programma te hebben voorgelegd waarmee zij haar reisdoel heeft aangetoond. Zij vervolgt dat de redenen van intrekking van het visum abusief zijn. Zij betoogt een jonge werknemster te zijn die goed verdient en geen enkele reden te hebben om in Europa te blijven. Er zou geen zorgvuldig onderzoek hebben plaats gevonden en er zou geen rekening gehouden zijn met alle elementen van haar dossier. Zij stelt niet gehoord te zijn geweest en stelt dat de ambtenaar alles heeft ingevuld in haar plaats en haar gevraagd heeft te tekenen en dit niet eens in haar taal.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekster dat zij een zus heeft in Frankrijk waar zij kan verblijven.

Een eenvoudige lezing van de beslissing tot teruggrijping leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan die beslissing is genomen, worden aangegeven. Er wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing worden tevens de feitelijke grondslagen aangegeven waarop deze beslissing steunt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie: RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002). Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat België, als Schengenlidstaat, de plicht op zich heeft genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht de gemachtigde toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een geldig visum, om een aantal verificaties door te voeren. In de gevallen, omschreven in artikel 3, lid 1, 1° tot en met 10°, van de Vreemdelingenwet, kan een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, de toegang tot het grondgebied worden geweigerd en kan hij alsnog worden teruggedreven (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). De verwerende partij beschikt in deze over een zekere beoordelingsmarge. Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de binnenkomstdocumenten, reismotieven en nagegaan wordt of de bestaansmiddelen voldoende zijn voor de duur van het verblijf in het Rijk. Dit is in lijn met artikel 8 van de Schengengrenscore. Daarnaast bepaalt artikel 6 van de Schengengrenscore de toegangsvoorwaarden voor derdelanders.

Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in de motivering van beide beslissingen te weerleggen. Van een toerist mag verwacht worden, zeker wanneer men voor het eerst zijn land verlaat of een vreemd land bezoekt, een minimumkennis van het te bezoeken land te vergaren en te weten waarom men precies dat land wil bezoeken. Verzoeksters betoog weerlegt de motivering van de bestreden beslissingen waarin

gesteld wordt dat zij weinig kan vertellen over de musea in haar toeristisch programma waarnaar zij steeds verwijst en niet kan zeggen waar zij, buiten de twee nachten hotelreservatie, de rest van haar verblijf in Frankrijk zal verblijven. Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet. Zij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op basis van de voormelde vaststellingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft besloten dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond. Deze vaststellingen zijn *prima facie* voldoende om op basis van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing tot terugnijving te schragen.

De beslissing tot intrekking van het visum, de tweede bestreden beslissing, is gestoeld op artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Aangezien door de grenspolitie op 8 oktober 2022 werd vastgesteld dat verzoekster niet langer voldeed aan de voorwaarden die aanleiding hebben gegeven tot de afgifte van zijn visum type C voor toeristische doeleinden, omdat zij “het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf” niet kon verduidelijken, kon de gemachtigde rechtsgeldig overgaan tot de intrekking van verzoeksters visum op basis van artikel 34, ½, van de Verordening (EG) nr. 810/2009. Verzoeksters betoog doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoekster een schending van het hoorrecht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat haar, in het Frans, een vragenlijst hoorrecht werd overhandigd die zij echter weigerde in te vullen. Zij had dus de mogelijkheid om de gemachtigde bijkomende informatie te verschaffen, waardoor zij niet kan stellen dat zij niet in haar eigen taal gehoord zou zijn en dat de gemachtigde niet met alle elementen van het dossier rekening gehouden zou hebben.

Waar verzoekster een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM opwerpt, toont zij niet aan op welke wijze die artikelen door de bestreden beslissing(en) geschonden zouden zijn. Verzoekster, die in de mogelijkheid werd gesteld om tegen beide bestreden beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen, toont niet aan in welke mate haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Een schending van de opgeworpen rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC